

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	VII K 636/20	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
1.1. Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.	K. D.	W dniu 24.03.2020 r. ok. godziny 20:15 w miejscowości M. gm. R. umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa ruchu drogowego w ten sposób, że kierował po drodze publicznej pojazdem mechanicznym - samochodem osobowym	

		marki F. (...) nr rej. (...), w ruchu lądowym będąc w stanie nietrzeźwości prowadzącym o godz. 20:34 do stężenia na poziomie 1,05 mg/l, o godz. 21:25 do stężenia na poziomie 0,94 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, czym wyczerpał dyspozycję art. 178a § 1 kk.	
2.	K. D.	W dniu 24.03.2020 roku około godziny 20:15 w miejscowości M. gm. R. pomimo wydania przez osobą uprawnioną do kontroli ruchu drogowego – policjanta, który poruszał się pojazdem, przy użyciu sygnałów dźwiękowych i świetlnych polecenia zatrzymania pojazdu mechanicznego samochodu osobowego marki F. (...) nr rej. (...), nie zatrzymał tego pojazdu niezwłocznie i kontynuował jazdę tym pojazdem, czym wyczerpał dyspozycję art. 178b kk.	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
1.2. Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	

Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
2. OCena DOWODÓW			
2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	1.	K. D.
	3.1 Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia	4	K. D.

	postępowania zgodna z zarzutem	
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej		
<p>Pkt 1 sentencji wyroku</p> <p>Oskarżony stanął pod zarzutem popełnienia czynu z art. 178a § 1 kk.</p> <p>Stan nietrzeźwości w myśl art. 115 § 16 kk zachodzi wówczas, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość.</p> <p>Oskarżony niewątpliwie spożywał alkohol i w związku z tym znajdował się w stanie nietrzeźwości, co ponad wszelką wątpliwość wynika z protokołu badania trzeźwości. Kierujący samochodem osobowym w stanie nietrzeźwości w ruchu lądowym zrealizował więc znamiona zarzucanego mu w pkt 1 czynu stanowiącego przestępstwo z art. 178a § 1 kk.</p> <p>W ocenie Sądu wina oskarżonego została udowodniona. Działał on umyślnie z zamiarem</p>		

bezpośrednim. W momencie podejmowania przypisanego mu działania przestępnego był osobą dojrzałą, zdolną do rozpoznania bezprawności swojego czynu, znajdował się sytuacji, która nie wykluczała możliwości dania posłuchu normie prawnej. W realiach tej sprawy nie zachodzą okoliczności wyłączające bezprawność czynu oskarżonego lub jego winę.

W rozpoznawanej sprawie, koniecznym było rozstrzygnięcie, według której ustawy orzekać. Czyn został bowiem popełniony w dniu 24 marca 2020 roku. Natomiast wyrok został wydany w dniu 20 września 2021 roku. W międzyczasie tj. w dniu 24 czerwca 2020 roku doszło do nowelizacji Kodeksu karnego. Tym samym w niniejszej sprawie pomiędzy popełnieniem przestępstwa a czasem orzekania doszło do zmiany ustawy – Kodeks karny.

Tym samym wydając wyrok w przedmiotowej sprawie Sąd miał na uwadze treść art. 4 § 1 kk, zgodnie z którym jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio,

jeżeli jest względniejsza dla sprawcy.

Zdaniem Sądu w realiach niniejszej sprawy ustawą względniejszą dla oskarżonego jest Kodeks karny w brzmieniu obowiązującym na dzień popełnienia przestępstwa.

Sąd ma tutaj na uwadze, że niniejszej sprawie koniecznym było orzeczenie kary łącznej. Przepisy dotyczące tej instytucji były korzystniejsze dla oskarżonego w chwili popełnienia przestępstw. Możliwym było bowiem orzekanie kary łącznej przy zastosowaniu zasady absorpcji, czego nie przewiduje obecne brzmienie Kodeksu karnego.

Zgodnie z art. 86 § 1 kk obowiązującego aktualnie Sąd wymierza karę łączną w granicach ***powyżej najwyższej z kar wymierzonych*** za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 810 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 20 lat pozbawienia wolności. Jeżeli najwyższą z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa jest kara 810 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 20 lat pozbawienia wolności, dolną granicę

kary łącznej przyjmuje się w tej wysokości. Karę pozbawienia wolności wymierza się w miesiącach i latach.

Natomiast zgodnie z art. 86 § 1 kk obowiązującego na dzień popełnienia przestępstw Sąd wymierza karę łączną **w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy**, nie przekraczając jednak 810 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 20 lat pozbawienia wolności; karę pozbawienia wolności wymierza się w miesiącach i latach.

Pkt 4 sentencji wyroku

Zgromadzony materiał dowodowy daje podstawy do przypisania oskarżonemu zarzucanego mu czynu, wyczerpującego dyspozycję art. 178b kk.

Art. 178b kk stanowi, że kto, pomimo wydania przez osobę uprawnioną do kontroli ruchu drogowego, poruszając się pojazdem lub znajdującą się na statku wodnym albo powietrznym, przy użyciu sygnałów dźwiękowych i świetlnych, polecenia zatrzymania pojazdu mechanicznego nie zatrzymuje niezwłocznie pojazdu i kontynuuje

jazdę, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5. Czynność sprawcza polega na zaniechaniu niezwłocznego zatrzymania pojazdu mechanicznego i kontynuowaniu jazdy. Jest to zatem zachowanie będące połączeniem zaniechania i działania. Dla bytu przestępstwa niezbędne jest aby sprawca miał świadomość wydania polecenia zatrzymania pojazdu mechanicznego, zaniechał niezwłocznego zatrzymania pojazdu i wbrew temu poleceniu kontynuował jazdę. Polecenie zatrzymania się może być wydane wyłącznie przez osobę uprawnioną do kontroli ruchu drogowego, a jednocześnie musi być wyrażone przy użyciu sygnałów dźwiękowych i świetlnych. Przestępstwo z art. 178b k.k. można popełnić jedynie z winy umyślnej, z obiema postaciami zamiaru.

Niewątpliwie w przedmiotowej sprawie oskarżony poruszał się pojazdem mechanicznym, zaś polecenie do zatrzymania pojazdu zostało wydane przez podmiot uprawniony do kontroli ruchu drogowego, tj. funkcjonariuszy Policji, którzy użyli przy tym sygnałów świetlnych i dźwiękowych. Biorąc zatem pod uwagę

zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy stwierdzić należy, że oskarżony swoim zachowaniem polegającym na tym, że nie zastosował się do polecenia zatrzymania pojazdu przez funkcjonariuszy Policji, którzy używali sygnałów świetlnych i dźwiękowych, a nadto poruszali się oznakowanym radiowozem i kontynuował jazdę, wypełnił znamiona przestępstwa z art. 178b kk.

W ocenie Sądu wina oskarżonego została udowodniona. Działał on umyślnie z zamiarem bezpośrednim. W momencie podejmowania przypisanego mu działania przestępnego był osobą dojrzałą, zdolną do rozpoznania bezprawności swojego czynu, znajdował się sytuacji, która nie wykluczała możliwości dania posłuchu normie prawnej. W realiach tej sprawy nie zachodzą okoliczności wyłączające bezprawność czynu oskarżonego lub jego winę.

W rozpoznawanej sprawie, koniecznym było rozstrzygnięcie, według której ustawy orzekać. Czyn został bowiem popełniony w dniu 24 marca 2020 roku. Natomiast wyrok został wydany w dniu

20 września 2021 roku. W międzyczasie tj. w dniu 24 czerwca 2020 roku doszło do nowelizacji Kodeksu karnego. Tym samym w niniejszej sprawie pomiędzy popełnieniem przestępstwa a czasem orzekania doszło do zmiany ustawy – Kodeks karny.

Tym samym wydając wyrok w przedmiotowej sprawie Sąd miał na uwadze treść art. 4 § 1 kk, zgodnie z którym jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy.

Zdaniem Sądu w realiach niniejszej sprawy ustawą względniejszą dla oskarżonego był Kodeks karny w brzmieniu obowiązującym na dzień popełnienia przestępstwa.

Oskarżonemu zarzucono w punkcie II aktu oskarżenia czyn, który zagrożony jest tylko karą pozbawienia wolności. Sąd miał tu na uwadze, iż według treści art. 37a kk obowiązującego na dzień popełnienia przestępstwa, jeżeli ustawa przewiduje zagrożenie karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 8 lat, można zamiast tej kary orzec grzywnę albo karę

ograniczenia wolności, o której mowa w art. 34 § 1a pkt 1 lub 4 kk.

Natomiast zgodnie z obecnym brzmieniem art. 37a § 1 kk jeżeli przestępstwo jest zagrożone tylko karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 8 lat, a wymierzona za nie kara pozbawienia wolności nie byłaby surowsza od roku, sąd może zamiast tej kary orzec karę ograniczenia wolności nie niższą od 3 miesięcy albo grzywnę nie niższą od 100 stawek dziennych, jeżeli równocześnie orzeka środek karny, środek kompensacyjny lub przepadek.

Tym samym poprzednia treść art. 37a kk była niewątpliwie korzystniejsza.

Ponadto w niniejszej sprawie koniecznym było również orzeczenie kary łącznej. Przepisy dotyczące tej instytucji również były korzystniejsze dla oskarżonego w chwili popełnienia przestępstw. Możliwym było bowiem orzekanie kary łącznej przy zastosowaniu zasady absorpcji, czego nie przewiduje obecne brzmienie Kodeksu karnego.

Zgodnie z art. 86 § 1 kk obowiązującego aktualnie Sąd wymierza karę łączną w granicach

powyżej najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 810 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 20 lat pozbawienia wolności. Jeżeli najwyższą z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa jest kara 810 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 20 lat pozbawienia wolności, dolną granicę kary łącznej przyjmuje się w tej wysokości. Karę pozbawienia wolności wymierza się w miesiącach i latach.

Natomiast zgodnie z art. 86 § 1 kk obowiązującego na dzień popełnienia przestępstw Sąd wymierza karę łączną **w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy**, nie przekraczając jednak 810 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 20 lat pozbawienia wolności; karę pozbawienia wolności wymierza się w miesiącach i latach.

#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
---	--	--	--

Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach uniewinnienia			
4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności

K. D.	1	1	<p>Mając na uwadze poczynione ustalenia faktyczne, analizując i oceniając w powyższy sposób zebrany w sprawie materiał dowodowy, nie budzi wątpliwość, iż zachowanie oskarżonego stanowi czyn zabroniony o dużym stopniu społecznej szkodliwości.</p> <p>Przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości Sąd kierował się w szczególności:</p> <ul style="list-style-type: none">• szczególnym rodzajem dobra naruszonego przez zachowanie oskarżonego jakim jest bezpieczeństwo w komunikacji;• rozmiarami grożącej szkody - oskarżony poruszał się po drodze publicznej, stwarzając duże zagrożenie dla innych potencjalnych uczestników ruchu drogowego;• sposobem popełnienia czynu – zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu przekraczała czterokrotnie próg trzeźwości opisany w treści art. 115 § 16 kk• popełnieniem przestępstwa z zamiarem bezpośrednim.
-------	---	---	---

Wymierzając karę Sąd uwzględnił na korzyść oskarżonego okoliczność, iż przyznał się do zarzucanego mu czynu, tj. w zakresie czynu z art. 178a § 1 kk, a nadto okoliczność, iż do dnia zdarzenia prowadził on ustabilizowane życie rodzinne i zawodowe.

Na niekorzyść oskarżonego, Sąd poczytał, przede wszystkim fakt, że zdecydował się on prowadzić pojazd, gdy stężenie alkoholu w jej organizmie było na wysokim poziomie – prawie czterokrotnie przekraczającego próg trzeźwości opisany w art. 115 §16 kk.

Mając na uwadze powyższe kwestie, a także zważając, aby kara była współmierna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu, a także, aby zrealizował cele zapobiegawcze i poprawcze w stosunku do oskarżonego oraz wytyczne w zakresie prewencji ogólnej, Sąd wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych. Miarkując wysokość kary grzywny, oprócz okoliczności wskazanych powyżej Sąd miał na uwadze również sytuację materialną i osobistą oskarżonego.

			<p>K. D. jest osobą młodą, pracującą - prowadzi własną działalność gospodarczą, z której osiąga dochód w wysokości około 10.000 złotych. Ponadto jest osobą zdrową i zdolną do pracy. Na utrzymaniu posiada żonę oraz dwoje dzieci w wieku 1,5 i 4 lata.</p> <p>Dlatego też wysokość jednej stawki określona na kwotę 20 złotych jest adekwatna do jego aktualnych możliwości finansowych. Zdaniem Sądu orzeczona kara grzywny wyrobi i jednocześnie pogłębi przekonanie (zarówno wobec oskarżonego jak i społeczeństwa), że popełnianie przestępstwa jest nieopłacalne.</p>
K. D.	2	1	<p>Ponieważ oskarżony dopuścił się przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji w stanie nietrzeźwości, Sąd na podstawie art. 42 § 2 kk zobligowany był orzec zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych lub pojazdów mechanicznych określonego rodzaju. Zgodnie z powołanym przepisem, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, jest w stanie nietrzeźwości istnieje obligatoryjność orzeczenia tego środka karnego na okres co najmniej 3</p>

			<p>lat. Ten środek karny ma nie tylko charakter represyjny, lecz także pełni funkcję prewencyjną, przez wyeliminowanie z ruchu drogowego osoby stwarzającej zagrożenie dla bezpieczeństwa w ruchu drogowym. W ocenie Sądu pozbawienie oskarżonego uprawnień do kierowania wszelkimi pojazdami mechanicznymi na okres 3 lat zapewni realizację wychowawczych i zapobiegawczych celów wskazanego środka karnego.</p> <p>W ocenie Sądu w okolicznościach przedmiotowej sprawy orzeczenie tego środka karnego na minimalny przewidziany przez ustawę okres będzie wystarczające.</p>
K. D.	3	1	<p>Jak stanowi art. 43a § 2 kk w razie skazania sprawcy między innymi za przestępstwo określone w art. 178a § 1 kk sąd orzeka świadczenie pieniężne wymienione w art. 39 pkt 7 kk na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości co najmniej 5.000 do wysokości 60.000 złotych.</p>
K. D.	4	4	<p>Mając na uwadze poczynione ustalenia faktyczne, analizując i oceniając w powyższy</p>

sposób zebrany w sprawie materiał dowodowy, nie budzi wątpliwości, iż zachowanie oskarżonego stanowi czyn zabroniony o dużym stopniu społecznej szkodliwości.

Przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości Sąd kierował się w szczególności:

- rodzajem i charakterem naruszonego dobra jakim jest w przedmiotowej sprawie bezpieczeństwo uczestników ruchu drogowego;
- rozmiarami grożącej szkody - oskarżony uciekając stwarzał potencjalne zagrożenie dla innych uczestników ruchu;
- wagę naruszonego przez sprawcę obowiązku – naruszył podstawowy obowiązek zatrzymania się przez kierowcę do kontroli ruchu drogowego;
- popełnieniem przestępstwa z zamiarem bezpośrednim.

Jako okoliczność obciążającą Sąd uznał, iż K. D. naruszył umyślnie zasadę bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Oskarżony nie dość, że prowadził pojazd

mechaniczny w stanie nietrzeźwości to jeszcze dodatkowo w celu uniknięcia zatrzymania go do kontroli przez policjantów, za nic mając podstawowe zasady ruchu drogowego, rzucił się do ucieczki podczas której stwarzał potencjalne zagrożenie dla innych uczestników ruchu drogowego.

Jako okoliczność łagodzącą Sąd wziął pod uwagę, że oskarżony ma ustabilizowaną sytuację rodzinną i zawodową.

W rozpoznawanej sprawie Sąd doszedł do przekonania, iż sankcja karna za przypisane sprawcy przestępstwo wskazana w art. 178b kk w postaci kary pozbawienia wolności byłaby nieadekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu, która jest wprawdzie duża, ale nie w stopniu nakazującym zastosowanie tak surowej represji, nawet jeżeli miałyby to być kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Taka kara byłaby zbyt surowa, biorąc pod uwagę okoliczności łagodzące, jakie miały miejsce w niniejszej sprawie.

Dlatego też w przedmiotowej sprawie Sąd dał prymat karze

			<p>wolnościowej, zgodnie z dyrektywą zawartą w art. 37a kk. Zgodnie z art. 37a kk jeżeli ustawa przewiduje zagrożenie karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 8 lat, można zamiast tej kary orzec między innymi karę grzywny.</p> <p>Mając na uwadze powyższe kwestie, a także zważając, aby kara była współmierna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu, a także, aby zrealizowała cele zapobiegawcze i poprawcze w stosunku do oskarżonego oraz wytyczne w zakresie prewencji ogólnej, Sąd wymierzył oskarżonemu karę grzywny w ilości 100 stawek dziennych. Ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych Sąd kierował się wskazanymi powyżej okolicznościami.</p> <p>Zdaniem Sądu orzeczona kara grzywny wyrobi i jednocześnie pogłębi przekonanie (zarówno wobec oskarżonego jak i społeczeństwa), że popełnianie przestępstw jest nieopłacalne.</p>
K. D.	5	4	<p>Orzeczenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w przypadku przypisania sprawstwa występku z art. 178b kk ma charakter</p>

			obligatoryjny. Sąd uznał, iż w stosunku do oskarżonego zasadne jest orzeczenie powyższego zakazu na okres 1 roku, w myśl art. 42 § 1a pkt 1 kk w zw. z art. 43 § 1 kk.
K. D.	6	1, 4	<p>Wymierzając karę łączną Sąd mógł wymierzyć ją w granicach od 100 stawek dziennych grzywny do 200 stawek dziennych grzywny. Zgodnie bowiem z art. 86 § 1 k.k. Sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy. Zgodnie z art. 85a kk orzekając karę łączną, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Dlatego też wymierzając karę łączną Sąd wziął również pod uwagę, podobnie jak przy wymierzaniu kar jednostkowych okoliczności łagodzące i obciążające oraz stopień społecznej szkodliwości czynów.</p> <p>Ponadto przy wydaniu kary łącznej Sąd rozważał przede wszystkim, czy pomiędzy poszczególnymi czynami, za które wymierzono kary jednostkowe, istnieje</p>

			<p>ścisły związek przedmiotowy lub podmiotowy, czy też związek ten jest dość odległy lub w ogóle go brak. Przesłpstwa zarzucane K. D. zostały popelnione w odstępie krótkiego okresu czasu. Wszystkie zostały popelnione umyślnie, z zamiarem bezpośrednim. Ponadto brak jest osób pokrzywdzonych. Okoliczności te przemawiają, za tym aby przy wymierzaniu kary łącznej zastosować zasadę absorpcji.</p>
K. D.	7	1, 4	<p>Orzekając o wymiarze łącznego środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, stosownie do art. 90 § 2 kk, Sąd kierował się tym, że oskarżony dopuścił się dwóch czynów przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji. Ponadto Sąd miał na uwadze, że oskarżony był wcześniej karany za przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji.</p> <p>Na zasadzie art. 85 § 1 i 2 kk , art. 86 § 1 kk w zw. z art. 90 § 2 kk Sąd połączył orzeczone wyrokiem jednostkowe środki karne w postaci zakazów prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych i wymierzył oskarżonemu łączny środek karny w postaci zakazu</p>

			prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 lat.
5. <i>1Inne</i> ROZSTRZYGNIECIA ZAwarte w WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
K. D.	8	1, 4	<p>Postanowieniem z dnia 7.04.2020 roku Prokurator Prokuratury (...) w P. (...) w sprawie (...) zatrzymał oskarżonemu prawo jazdy z dniem 24.03.2020 roku.</p> <p>Zgodnie z art. 63 § 4 kk na poczet orzeczonego środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów zalicza się okres zatrzymania prawa jazdy.</p>
6. inne zagadnienia			
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>			
7. KOszty procesu			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
9	<p>Na podstawie art. 627 kpk Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa w całości koszty sądowe, na które składają się wydatki w kwocie 70 zł oraz opłata w kwocie 200 zł.</p> <p>Na wydatki w sprawie złożyły się:</p> <ul style="list-style-type: none">- ryczałt za doręczenie wezwań i innych pism w postępowaniu przygotowawczym w kwocie 20 zł oraz w postępowaniu sądowym w kwocie 20 zł - na podstawie art. 618 § 1 pkt 1 kpk i § 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz. U. z 2003 r. Nr 108, poz. 1026 z późn. zm.),- opłata za udzielenie informacji z rejestru skazanych w kwocie 30 zł na podstawie art. 618 § 1 pkt 10 kpk i § 3 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2014 r. w sprawie opłat za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego (Dz. U. z 2014 r. poz. 861 z późn. zm.), <p>Opłatę zasądzono na podstawie art. 3 ust. 1</p>	

ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.).

Sąd zasądza od oskarżonego koszty sądowe miał na uwadze, iż oskarżony uzyskuje dochody na poziomie 10.000 złotych miesięcznie. Jest osobą młodą, zdrową i zdolną do pracy. Tym samym ma on możliwość uiszczenia zasądzonych kosztów sądowych. Nie przekraczają one jego możliwości finansowych i zarobkowych.

8. 1Podpis